

Fel kellene emelnem a takarót, hogy utoljára megnézzem az arcát, de nem merek a közelébe menni. Mintha valami szivárogná alóla, mint a koszos víz egy átázott fekete ruhából.

– Többé már nem mehetünk el innen, ugye?

Az arcom elé tolja az objektívet.

– Miért akarnál elmenni?

Leülök a fal tövébe, nekivetem a hátam a nyirkos penésznek. Dühös vagyok Tücsökre, dühös vagyok magamra, azt akarom mondani neki, hogy nem tehet semmiről, mert már réges-régen eladtam őt is és eladtam Apát is, nem tehet semmiről, mert a Farkasnak nem szabad hinni és kettőnk közül én hittem neki először.

– Azt ígérte, éjjelente meglátogat minket, hogy ne legyünk olyan egyedül. De ha ketten vagyunk, már nem is tudunk egyedül lenni, ugye?

Lehunyam a szemem. Hosszú még a délután, és még hosszabb lesz az éjszaka. A testem mélyén egy régi másnap íze kavarg, de visszanyelem, vissza a melegbe és sötétbe, és ott a langyos bűzben várjuk, hogy eljöjjön értünk a Farkas, és közben Tücsök vigyáz rám.

